

El llibre de les bèsties

BESTIES

El conte de les BÈSTIES

EL LLIBRE DE LES BESTIES

ore de les bèsties

Ramon Llull

EL LLIBRE DE LES BÈSTIES.

La Revista

2n trimestre 2015-2016

Índex

Sabíeu que...?	
Sabíeu que...? La revista	3
Ho fem nosaltres	
Què és el pole dance? Ingrid Roca i Cristina Romeu	4
Nous horitzons	
Relats de 1r d'ESO	5
Opinió	
Per què cada cop hi ha més gent agressiva, estressada i egoista? Víctor Silva Guapo	7
Per què hi ha joves que es giren d'esquena a la política o a la necessitat de transformació social? Pol Pérez Martínez	7
Quina creus que és la millor manera de viure el temps de lleure? Víctor Silva Guapo	8
Espai de creació	
Salva'm Sergi Calduch	9
Referències Sweet Hell	9
Cartas a mi yo futuro	10
23 F	
23 de febrer de 1981 (continuació) Joan Villaret Boix	11
Espai de ciència	
Història del temps: de Juli Cèsar a Shakespeare Jordi Serra	12
I si en fem una pel·lícula?	
Joglars empipats Elvis Mallorquí	14
Any Ramon Llull	
L'any Ramon Llull	16
TREBALLS 1r ESO – El llibre de les bèsties	17
La supervivència de la classe	18
Fem titelles amb un mitjó!	18
La Clàssica	
Georgina Torra	21
I si en fem un treball de recerca?	
El Treball de Recerca	22
La mitologia en l'obra de Joan Vinyoli Berta Gil i Carandell	23
Patrimoni lingüístic:	
De grans savis a joves hereus? Mireia Gómez i Planiol	23
I si en fem un treball de recerca?	
Flywithme Pol Pérez	24
La química a la cuina Meritxell Novillo	24
Impacte de la censura franquista sobre la revista <i>Ressò</i> Emma Santanach Soler	25
Setmana de cicles	
19è Gresol Formatiu	26
Activitats del centre	
Xocolotada de 4t d'eso	28
Trobada a l'institut i representació dels "Pastorets" per part de les alumnes de 1r de TEI del centre	29
Treball d'escriptors famosos Alumnes de castellà de 3r d'ESO	30
TAPSD: primer curs al Centre Joan Riu i segon curs a l'Escola d'Educació Especial Font de l'Abella	30
Eixos cronològics Carme Llibre	31
Nos souvenirs d'enfance	31
Cuina i cuiners	
Bacallà al pil pil	32
Llenguado a la meunière	32
Bunyols de Quaresma	33
Fotos de denúncia	
Adrià Expòsit	33
Entreteniments	
Arnau Restudis	34

LA REVISTA - 2n Trimestre curs 2015-2016 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

Dipòsit Legal: GI-242/2009

Equip de Redacció

Arnau Restudis

Pol Pérez

Emma Santanach

Meritxell Novillo

Maria Cufí

Portada:

Contes sobre Llull dels alumnes de 1r d'ESO

Coordinació de revista

Sylvia Barragan

Carme Soler

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a coordinació de biblioteca o a algun membre del Consell de Redacció.

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

■ La revista

Continuem amb aquesta secció, amb la voluntat d'ensenyar-vos un racó de Santa Coloma que és relativament nou i que potser alguns de vosaltres no heu vist encara.

En lloc d'explicar-vos-ho directament, us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en un concurs enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

En el seu moment, ja veurem quin premi o obsequi podem oferir al participant guanyador, esperem que sigui un premi en metàl·lic destinat a la compra de llibres o material escolar.

Teniu de temps fins al 30 d'abril de 2016 !!

LE QUIZ

1. Aquest artilugi es troba situat al carrer ...

- a) Verge Maria
- b) de Can Panxo
- c) Ave Maria

2. Es tracta de ...

- a) un instrument de tortura
- b) una premsa de vi i de cera
- c) una catapulta de guerra

3. Es troba dins de l'espai arqueològic de ...

- a) Can Bon Dia
- b) Can Déu-Siau
- c) Can Campi qui pugui

4. Es creu que els seus orígens daten de ...

- a) mitjans del segle XVII
- b) mitjans del segle XVIII
- c) mitjans del segle XIX

5. Aquest aparell va funcionar fins a ...

- a) inicis del segle XIX
- b) inicis del segle XX
- c) inicis del segle XXI

6. Va ser restaurat i inaugurat l'any ...

- a) 2010
- b) 2012
- c) 2014

7. A sota d'aquesta estructura hi ha una mola de pedra que és ...

- a) una pica per posar-hi gots
- b) un plat de premsa
- c) un safareig

8. Aquesta estructura està feta amb ...

- a) fusta de castanyer
- b) fusta de roure
- c) fusta de pi

Ho fem nosaltres

Què és el pole dance?

■ Ingrid Roca i Cristina Romeu

El pole dance o pole fitness és un esport que combina la gimnàstica i el ball. Molta gent el defineix com una disciplina basada en el que és "sensual", sense considerar tota la força, flexibilitat i resistència que es necessita.

Per poder realitzar la majoria de les figures, es necessita que tota la pell estigui en contacte amb la barra; i és per aquesta raó que portem pantalons curts i tops. Algunes de les figures són de força, és a dir, el cos no necessàriament està en contacte amb la barra, amb la força dels braços n'hi ha prou.

Aquest esport ha entrat recentment en campionats nacionals a Tarragona, on es farà el primer campionat i on participaran algunes veteranes de l'escola Verticalfit.

Des del nostre punt de vista, practicar aquest esport és molt divertit ja que es treballa el cos d'una altra manera, no tan comú a l'habitual. Recentment, un estudi ha anunciat que realitzant aquesta disciplina mou gairebé tot els músculs del cos.

La nostra escola, anomenada Verticalfit, està situada a Salt; és pròxima a la Universitat Euses i és la raó per la qual alguns estudiants durant el mes que ve hi aniran a fer algunes "proves".

En definitiva, recomanem aquest esport a tota aquella gent que vulgui posar-se en forma i no li faci res tenir uns quants blaus!

Per més informació, podeu contactar amb la nostra professora a través d'aquest correu: verticalfit.girona@gmail.com

Nous horitzons

Si en el número anterior, a la secció de Nous Horitzons parlaven els alumnes que acabaven de deixar l'institut feia només uns mesos, aquesta vegada, hem decidit parlar dels nous horitzons dels alumnes que acaben d'arribar, els nous alumnes de 1r d'ESO.

Una petitíssima part d'ells ens han fet uns petits escrits relatant aquesta nova experiència i les seves impressions.

Paula Morell. 1rA Ja faig primer

Sóc la Paula i ja he fet 12 anys. És un any de canvis molt importants per a la meua vida, ja que he començat a l'institut. A la meua antiga escola em van ensenyar moltes coses: a llegir i a escriure; a sumar i a restar; a jugar i a cantar; a compartir i a valorar l'amistat. Vaig estar allà nou anys, el temps suficient per aprendre també, que alguns profes i algunes assignatures m'agradaran més que altres.

Tot l'estiu vaig pensar en la meua entrada al centre. El primer dia d'institut començava una nova etapa i estava molt nerviosa. Els primers dies al centre van ser un gran canvi. No estava gaire contenta amb la meua classe, ja que no anava amb cap de les meves amigues, però quan ho vaig acceptar, m'ho vaig mirar d'una altra manera i vaig pensar que coneixeria a molta gent nova.

Els primers dies van ser molt estressants, tenia molts deures i l'agenda estava súper plena.

Tenim poc pati, el temps just per esmorzar i parlar amb algun amic.

La tutora em va agradar molt, és comprensiva i fa les classes divertides.

He fet moltíssimes noves amistats i ara la classe és com una nova família.

Roger Rubirola Torrent. 1rA Les meves sensacions en un lloc desconegut, l'institut

Durant aquest meus primers mesos a l'institut de Santa Coloma de Farners he tingut moltes experiències diferents i sensacions noves respecte a les que havia viscut a l'escola.

Valoro el fet que he conegut més nens i he fet companys nous, tot i que conservo els vells amics. M'agrada la classe que m'ha tocat, ja que m'hi sento a gust i bé. Ara ens estem coneixent, crec que podrem tenir unes bones relacions i també amistats.

Quan pensava en l'institut m'imaginava un lloc seriós i estricte, però ara que hi sóc i ho puc viure, he pogut adonar-me que estava equivocat i us puc dir que aquest institut és xulo, agradable i on també s'hi pot passar bons moments; ja que tinc bons companys i bons professors.

Vanesa Cuerva Porcel. 1rA La meua entrada a l'institut

Jo al principi tenia por d'entrar a l'institut, perquè per mi era una cosa nova, i em feia por perdre els amics i treure males notes. Pensava que seria molt més diferent.

Em pensava que els exàmens serien més difícils i que ens posarien més deures.

El primer dia d'institut estava molt nerviosa perquè tenia por que no em toqués cap de les meves amigues però vaig tenir molta sort, em va tocar amb la meua amiga Nora.

El primer dia ens van posar a la sala polivalent i van començar per les últimes classes, i jo veia que deien noms però el meu no sortia. Al final de tot només quedava la classe A i la B, i només quedaven els de Vilobí que

ara van a la meua classe i pensava que ens dividirien perquè algú hauria d'anar al B però després no hi va anar ningú a la B i ens vam posar tots molt contents, això sí vaig passar molts de nervis però va valer la pena.

Al principi era molt callada i tímida però ara ja parlo més i he fet més amics dels que ja tenia.

L'institut per mi és més fàcil del que jo em pensava.

Cèlia Rodríguez Ruiz. 1rA

Hola, jo sóc una alumna de 1r d'ESO i us parlaré de la meua experiència amb l'institut.

Quan encara anava a 6è de primària i vam venir a fer una visita guiada, em vaig pensar que aquí hi hauria molts exàmens seguits, molts deures pesats,... també em pensava que la gent seria molt dolenta i que els alumnes de 2n, i més grans no ens pararien de molestar.

Quan vaig arribar aquí, tot em va semblar molt diferent de com ho veia a primària, el menjador al principi em semblava estrany, perquè només tenim una hora per dinar i a primària en teníem dues i mitja.

Amb els deures em va costar molt adaptar-me perquè abans en teníem molt pocs,

igual que els professors que ara en tenim molts. Casi bé sempre ens havíem de quedar a la nostra classe, i ara hem d'anar amunt i avall a totes les hores.

La meua entrada a l'institut em va agradar moltíssim.

Nora Molina Sangrà. 1r A La meua experiència a l'institut

Vaig començar amb molta il·lusió, però, alhora, espentada per veure com seria aquesta nova etapa.

El primer dia vaig passar molts de nervis per saber quina seria la meua nova classe i els meus nous companys. Va ser una espera molt llarga, degut que tots els meus companys de Vilobí van anar sent seleccionats, i jo vaig quedar de les últimes. Finalment em va tocar i em vaig posar súper contenta, perquè em va tocar amb la meua millor amiga, la Vanesa.

El meu inici a l'institut començava molt bé! Ara només tocava conèixer els nous mestres.

Els primers dies em va costar adaptar-me una mica, era molt diferent a l'escola. Però a mesura que anaven passant els dies, no se'm feia tat difícil.

Vaig anar fent molts amics i cada dia tot era més fàcil.

En general, la relació entre mestres i companys està sent molt positiva.

Després d'haver passat el 1er trimestre he vist que no havia per tant. S'ha d'estudiar molt, però també es passen molt bones estones amb els companys.

L'INSTITUT ÉS MES MILLOR DEL QUE SEMBLA!!!

Nous horitzons

Mariona Esquiaga Fradera. 1rA El gran canvi

Ens deien que no ens havíem de preocupar, però tots sabíem que era inevitable. Amb qui aniríem a la classe? Tots deien que et faries amic dels companys de la classe, tot i que al principi va ser difícil. Al cap d'unes setmanes ja érem com una família.

A alguns els va costar més que d'altres adaptar-se al nou centre. Passadissos infinits plens de gent, mil i una classes on anar en pocs minuts, i el moment que sona la campana significa canvi de classe, un professor surt i un altre entra. Una de les coses més complicades va ser el canvi de professorat: un professor per a cada assignatura, i no parlem del canvi d'horari. Els primer dies tots arribàvem ben adormits però a poc a poc ens hem habituat.

Algunes assignatures, més entretingudes que altres. Els professors ens van ajudar a adaptar-nos i els volem donar les gràcies. Ara tots ens sentim bé aquí.

Pau Cornellà Noguera. 1rA L'institut

Era el 14 de setembre del 2015, i era el dia en que tocava començar una nova etapa en el IES SANTA COLOMA DE FARNERS.

Em vaig aixecar molt i molt animat, amb ganes d'agafar el bus i ja anar cap allà. Tot seria nou; el pati, els passadissos, els nous companys de classe... tindria com una nova casa.

La veritat és que estava una mica nerviós ja que tots els companys que havia tingut fins ara, a l'escola Josep Madrenys, era segur que no estariem tots junts.

Així doncs, vaig sortir de casa, i tots els amics junts vam anar cap a la parada del bus, on allà ens esperava l'autobús que cada matí a les 7:50 ens portaria a l'institut. Vam arribar a l'institut i tothom ja ens esperava a la sala polivalent. Un cop allà, ens vam asseure i la directora del centre, la Dolors Oliveras, ens va fer una petita explicació de l'etapa nova en que

començàvem. Quan va haver acabat de fer l'explicació, ja va dir classe per classe a la tutora que et tocava i els teus nous companys. Va començar per les classes F,E,D,... i el meu nom mai arribava. Al final ja havia acabat de dir els alumnes del B i llavors va ser quan ja vam veure els que quedàvem a la classe A i tots vam començar a saltar i abraçar-nos. De tutora ens havia tocat la Dolors Novàs, i tots estàvem molt contents perquè ja ens havien dit que era molt bona tutora.

Ella ens va portar a la classe que passaríem més hores del dia, la 1.2, i un cop allà ens vam presentar i ens va explicar les coses essencials que havíem de saber.

Amb els nous companys de classe, de seguida ja em vaig relacionar amb ells de manera fantàstica i tot va anar sobre rodes.

Llavors ja vam marxar cap a casa i l'endemà ja començava la rutina; estudiar, estudiar i estudiar.

Vam sortir de l'institut, i tots els de la colla de Vilobí, ja comentàvem les classes que ens havien tocat i els professors, i la veritat és que tots estàvem molt satisfets. I quan vam pujar a l'autobús seguíem comentant de com veïem l'institut i que esperàvem que l'experiència i l'etapa nova de la vida que afrontàvem ens anés molt bé.

L'endemà, va costar una mica tot, ja que tot eren professors nous i alguna assignatura nova, però els professors ens ho van facilitar una mica tot ja que els primers dies ens ajudaven una mica. I l'institut, l'institut se't feia grandios, els passadissos plens de gent, el pati gegant... tot era nou per nosaltres. Però, el tercer dia, i el quart, i el cinquè... i tots els que anaven passant, ja ens hi vam acostumar de seguida. Vam agafar la rutina i ara mateix ja ens passem per allà com si fos la segona casa.

La veritat és que la porta que se m'obria, que era l'etapa de l'institut, me l'imaginava tal com és. Molt gran, complicat, sacrificador i molt divertit ja que coneixes nova gent i noves assignatures.

Però ara que ja som al segon trimestre, estic molt content de com m'està anant tot i ja podem dir que tots estem 100% adaptats a l'Institut de Santa Coloma de Farners.

Opinió

Per què cada cop hi ha més gent agressiva, estressada i egoista?

■ Víctor Silva Guapo

Que comencin els setantens jocs de la fam!

Vivim en una societat malaltissament competitiva i, per altra banda, fugaç. Només cal mirar una ciutat com Barcelona. Autòmats caminant a pas lleuger amb destí fix al voltant d'una bombolla individual que creen amb la seva mirada absent, de celles arrufades i comissures senyalant el mateix terra que es trepitja amb indiferència. No són conscients del seu entorn, ple de gent, però tan egoistes ells que no els perceben com a res més enllà d'unes figures grises, figurants d'una pel·lícula de la qual ells i només ells són protagonistes. Tampoc tenen temps ni raons per ser altruistes, no és útil, no porta cap benefici. I és que se'ns planteja un tipus de vida competitiva. No es pot ser bo, no existeix aquest concepte, tan sols es pot ser millor i per ser-ho s'ha de competir amb rivals, definitivament, tothom és el rival de tothom en aquesta eterna lluita.

És innegable que en tota competició la rivalitat porta a l'egoisme. Si comparem la vida amb un partit de futbol, per exemple, sembla evident que no compartiràs la pilota amb el rival i el deixaràs passar amablement fins la teva porteria, perquè això et portaria a tu immediatament a la derrota. I no tan sols deixaràs l'amabilitat de banda, sinó que a més lluitaràs per la pilota quan ell la posseeixi amb tot el teu esforç sense preocupar-te per res més que la teva victòria, i en el cas de veure't en desavantatge, és molt probable que recorris fins i tot a l'agressivitat, què més dóna si el rival es fa una mica de mal? No és el teu problema.

La vida real no s'allunya tant d'un partit de futbol o qualsevol altra competició, només se'n diferencia perquè en la vida real la competitivitat està implícita i disfressada amb hipòcrita elegància. Des que estudiem tot està encarat a ser el millor d'un grup, la superioritat és el valor per excel·lència i el sistema educatiu n'és el principal culpable, els fonaments per la vida competitiva. Uns alumnes comencen el tema vuit- s'han saltat el set perquè, tot i que els continguts són molt interessants, no entrarà a selectivitat-, prenen els apunts que el professor dicta, unes paraules buides de significat per a ells. Després d'unes setmanes el professor posa la data d'examen i els alumnes es preocupen per saber què se'ls preguntarà per evitar estudiar res innecessari, tot allò que no sigui útil per la nota, no és important. Es tanquen a casa fins que memoritzen l'ordre d'aquelles paraules que hauran de reescriure en el dia més significatiu, totes les classes prèvies han estat tan sols una preparació, un assaig. Després de molts exàmens com aquests, obtenen les notes que entraran en el concurs per saber qui són els millors per ocupar les places de la carrera universitària que han escollit per emplenar el currículum que competirà al seu torn amb d'altres concursants per ocupar un lloc de treball. Aquesta professió serà tan sols el principi d'una lluita per aconseguir una posició més prestigiosa dins d'una societat que transmet uns valors d'ambició i superació que a la llarga deriven en egoisme, estrès i enveja, i aquests desemboquen, al seu torn, en una atmosfera de tensió i agressivitat.

Així és com l'ésser humà, intentant crear una societat civilitzada per fugir de la condició ferotge dels animals, tan sols ha aconseguit portar aquesta condició a una dimensió més sofisticada i globalitzada, al cap i a la fi més enrevessada, incomprensible i per tant, més impredecible i perillosa. Vivim en una selva digital, tecnològica i burocràtica.

Per què hi ha joves que es giren d'esquena a la política o a la necessitat de transformació social?

■ Pol Pérez Martínez

Fa temps que es constata la distància de bona part de la ciutadania en relació a les vies tradicionals de participació política. En el cas dels joves, la llunyania respecte a la política no varia gaire del conjunt de la població i, en alguns casos, fins i tot s'accentua.

Hi ha hagut massa anys de política d'aparador i no de la realitat de transformar la societat per aconseguir les igualtats i els serveis dignes d'un poble. Han oblidat atendre la realitat que tenim i han viscut d'esquena a ella.

Un dels pilars de la nostra societat és la política, com a sistema de gestió de l'esfera pública. Tot i la importància de la política en l'organització de la societat, sembla que no desperta gaire interès entre la població en general, i tampoc entre els joves malgrat que som els futurs governants del nostre país.

Gairebé el 91% dels joves hem declarat no assistir mai a actes polítics, en el qual un 55% no li interessa la política, dins del qual més d'un 16% rebutja els partits polítics i la política en general.

Tanmateix els joves ens mostrem insatisfets, però tenim la sensació que la política no té absolutament res a veure amb les nostres vides. En tot cas mostrem una desinformació, un desconeixement i un desinterès acusat respecte a tot el que té a veure amb la política.

Es percep que els joves ens sentim molt allunyats de la política. La política és quelcom que no va amb nosaltres. Els joves considerem que els partits, els polítics i els governs no tracten els temes que ens interessin i no hi ha resultats visibles i concrets. Els joves percebem algunes injustícies a nivell mundial i les critiquem, però no es mobilitzem perquè ens queden llunyanes.

Els joves considerem que no tenim suficient coneixement del sistema polític perquè ni l'escola, ni la família, ni altres institucions ens el faciliten. Els joves, en general, adoptem un paper passiu esperant que siguin els altres els que ens aportin la informació que nosaltres percebem que ens manca.

Opinió

Quina creus que és la millor manera de viure el temps de lleure?

■ Víctor Silva Guapo

Molt sàviament els grecs van representar el temps com un tità tirà, Cronos, que es menjava els seus fills. I és que el temps no és res més que això, algú a qui estem sotmesos i ens consumeix poc a poc o ràpidament, segons sigui la seva voluntat. Vivim les nostres vides a contrarellotge, és a dir, fugint en direcció contrària a aquest monstre odiós, mirant contínuament a darrere per comprovar que encara no ens ha clavats els ullals i veure, horroritzats, les insignificants restes que ha deixat al seu pas. És per això que quan hem aconseguit perdre de vista el nostre perseguidor hem de decidir com aprofitar aquest merescut avantatge.

En l'època que ens ha tocat viure, patim l'opressió d'un temps massa ràpid o d'unes ocupacions massa abundants i pesades. Tenim moltes ocupacions i ens hem atribuït excessives necessitats, correm carregats d'unes motxilles massa carregades. Això comporta que aquests avantatges a Cronos, aquest temps de lleure, sigui poc freqüent i hi arribem exhausts. Davant d'aquesta situació dos són les decisions més freqüents, a cada qual més nefasta: preocupar-se obsessivament per córrer i escapar, lluitar per fer més gran l'avantatge però sense gaudir mai del mateix, o adormir-se i malgastat aquest temps simplement en no fer res per acabar, si no empassat, penedit de no haver-lo empleat en quelcom profitós.

Tot i així, existeix una afortunada minoria que sap com gaudir d'aquest descans, que sap trobar-hi una aplicació, i que sap com convertir-lo en un somni dolç, com les abelles fan mel del polen i els déus extasiats ambrosia. Són les persones que tenen aficions o *hobbies*. És innecessari alhora que impossible determinar quin és el millor *hobby* per invertir el temps de lleure, perquè de la llibertat i el gust de cada persona ve la màgia d'experimentar i descobrir d'alguna manera la pròpia personalitat. La qüestió està en trobar quelcom que ens faci sentir que aprofitem d'aquests moments que se'ns concedeixen, que doni un significat a aquesta curta cursa i aquest anhel per sobreviure al temps.

Sens dubte, a part dels *hobbies*, el temps de lleure ha de ser aprofitat per trobar-se amb els amics, la vida social és indispensable per sentir-se bé psicològicament i desconnectar de l'estrès que provoquen les ocupacions i les feines amb les que per fi estem en treva. Les amistats són essencials per la vida de qualsevol persona, són una necessitat bàsica, com la gana o la set, i per això passar el temps rient i xerrant amb els amics és fins i tot més delectable que el més exquisit banquet i un vi de gran reserva.

En conclusió, quan Cronos estigui tan lluny que l'hagis de mirar amb prismàtics i gaudeixis de l'oportunitat de descansar, ni corris més en va ni et quedis adormit, ajunta't amb els teus amics i troba una afició que t'agradi.

Espai de creació

Salva'm

■ Sergi Calduch

Faríeu mal a qui us ho ha donat tot?

Amb la vista borrosa, començo a veure un lloc preciós. Uns arbres preciosos, més alts que qualsevol gratacel, pels quals es filtra poca llum. Arbustos amb flors que mai ningú veurà, arrels més grans que cap camió mai vist. Avanço meravellada per un camí, que de seguida descobreixo que es fet únicament per a mi. Miro cap a tots costats, veient cada cop coses més impressionants. Els arbres acaben i la claror m'envaeix. Després d'uns moments de ceguera veig una cascada increïble. Centro tota l'atenció en ella, però a l'altra banda del pantà de la cascada, veig un altre camí entre els arbres. Corro cap a ell, i torno a ser gairebé en la foscor total, sota les copes dels arbres. En pocs moments s'acaben els arbres i un desert de sorra i aigua immens es troba davant meu. El mar. M'apropro a l'aigua i veig estranyes criatures en el seu interior: petits peixets, de diferents formes i colors. Alguns d'ells surten de l'aigua i caminen pel desert. A mesura que avancen evolucionen i canvien la seva forma, fins a endinsar-se al bosc, on ara és ple de ocells vermells, blaus i de tons de colors que no es poden fer amb un pinzell. Torno a mirar al mar, aquest cop tanco els ulls i sento la brisa. Respiro un aire tan net que sembla inexistent. obro els ulls.

Em veig de cop i volta en un penya-segat, el mar és als meus peus, però a més de cinquanta metres. Em giro i muntanyes verdes estan al meu darrere, poc més lluny n'hi han unes plenes de neu. Vaig fins a la zona nevada i de sobte em veig envoltada d'unes espècies d'avets immensos. I llops. Camino per la neu descalça, però no sento el fred, de fet els animals no em miren, però em veuen. Avanço tocant els troncs dels arbres fins que aquests desapareixen, sóc al cim de la muntanya. Ho veig tot. Veig els boscos i la cascada, veig el penya-segat i la platja, veig un desert extens. Veig àguiles enormes volar per sota meu, veig llops sota els arbres, veig ocells que semblen galàxies de colors, veig balenes al mar. Això és obra meua, tots saben que hi sóc, però mai ningú m'ha vist ni conegut. Admiro les meves creacions satisfeta i sé que m'ha portat molt d'esforç tot això.

Descobreixo en un prat l'obra mestra, un fum lleu i unes cabanyes em criden, són els humans. Quan ja sóc allà admiro la seva intel·ligència, són els éssers més ben dissenyats que mai existiran.

El temps passa ràpid, construccions i muralles de pedra s'alcen davant meu en aquell mateix prat. Roba, armes, diners, ciutats, govern... Ells creixen, em continuen apreciand, però alguna cosa va malament, ja no hi han tants ocells estranys, ni tants llops de colors extraordinaris. Aquests s'han convertit en abrics i altres. Tanco els ulls i respiro, aquell aire ja no és tan lleuger. obro els ulls.

Carros, fum, carreteres, vaixells, fàbriques... Aquell prat ha canviat. Busco la muntanya en l'horitzó, però només hi ha edificis. Tanco els ulls, respiro i desitjo tornar enrere. Aquell aire pesa. No he obert els ulls, quan un míssil cau al carrer del costat. Fum, foc, guerres, armes... Dinners. Em miro els braços i estan esquerdat. Miro el cel, és ple de fum i de núvols. Tanco els ulls i els obro de cop, desitjant que sigui un somni.

Ara no sé ni si sóc al mateix planeta, aquell prat s'ha convertit en edificis enormes, en columnes de fum, en masses de gent. No hi ha animals, ni arbres. Tanco els ulls, i em cau una llàgrima. Em miro el braç; em cau a trossos. Aquí no es pot viure. Tanco els ulls, em cauen més llàgrimes, aquest aire pesa, no es pot respirar, això no és aire. obro els ulls.

Sóc en un bosc, arbres força alts, no com els del principi, però arbres. Hi ha animals, no hi ha àguiles gegants, ni ocells de colors, ni aquelles flors. Hi ha animals que intenten sobreviure. Els humans saben que hi sóc, i saben que els ofereixo tot, però no em miren ni em veuen, no pensen en

mi, no pensen que jo hi sóc i que els hi he donat tot. Pensen en diners. Tanco els ulls, aquell aire és decent. obro els ulls.

Aquells arbres, aquells animals, aquelles flors. No hi són, hi ha màquines i persones. Ho han tallat tot. Se'm fa un nus al coll, em cauen llàgrimes com pedres, miro al meu voltant, miro la destrucció, miro el cel. El sol, és més gran. Ploro, mai havia plorat, el que més futur esperava tenir, és el que més futur ha arruïnat. Aleshores, passa el que mai m'havia passat, algú m'agafa per l'espatlla i quan em giro rebo tal cop de puny que caic a terra, atordida; morint-me.

Em desperto en una sala gris, sense finestres, sense forats, sense aire. Estic encadenada a la paret, no hi ha ningú amb mi.

Humans, és difícil parlar sense poder dir ni una sola paraula. Faríeu mal a qui us ho ha donat tot? A la vostra família per exemple? No, i per què a mi sí? Mateu tot el que trobeu, en el vostre benefici. No sou conscients que els diners són papers, no sou conscients que quan ja hàgiu talat tots els arbres, matat tots els animals i exterminat tot ésser que no sigui persona, no tindreu res. Aleshores sabreu que els diners no es mengen. Els humans són els únics animals capaços de talar un arbre per fer paper i en aquest paper dir que salvem els arbres. Sou els únics que talen un arbre per fer cadires d'escoles, i en les escoles dir que no es poden tallar tants arbres. Els humans sou els animals més perillosos del món. Mateu coses sense vida, a mi. A la naturalesa, a qui us ha donat l'existència, a qui us va donar un lloc perfecte on viure, un lloc que estimar, però vosaltres no ho veieu així. Vosaltres veieu que de cada arbre se'n fan tants diners, o que de cada mina que exprimiu en traieu tants diners; però així també em traieu la vida. Només quan no quedi res, quan veieu que no us podeu salvar, veureu que els diners no es mengen. Només en aquest moment.

Algú entra a la habitació, porta la cara tapada i a la samarreta porta escrit: en nom de tots els humans. Em posa un mirall a davant, mai m'havia vist a mi mateixa. Ni em vull mirar ni descriure. Només veig que estic esquerdada, que em desmunto, que caic a trossos. Em cau una llàgrima i aleshores aquella persona dispara al mirall, i em veig trencada, per dins i per fora. Em moro. Tira el mirall a terra. S'apropro a mi, em posa la pistola al front. Recordo tots aquells cops que vaig respirar, quan l'aire era net i la terra estava neta. Ho recordo. Em cau una altra llàgrima i de cop tot s'apaga. La naturalesa mor als peus dels humans.

És trist que quan ja és tard, qui m'ha matat m'intenti salvar.

Referències

■ Sweet Hell

"Referències", tothom (o gairebé tothom) coneix el significat d'aquest mot, però exactament a què ens referim quan en parlem?

Veureu, jo volia fer un escrit com el típic apartat de les revistes on et diuen: "Coneix-te millor amb aquest test de personalitat. El títol t'impulsa a fer-lo, el fas, llegeixes el resultat, intentes trobar-hi algun punt en el que et veus identificat i santes pasqües. Ja t'has "conegut millor". Però no.

Potser mai ens acabarem coneixent del tot, en part per culpa de les referències. M'explicaré: el món n'està ple, ens influencien gairebé inconscientment, es filtra en nosaltres i ens va canviant, cada dia anem perdent la nostra llum pròpia, massa influenciada per "les referències".

Jo no vull caure-hi, què penses fer?

Espai de creació

Els alumnes de 3r d'Ampliació de castellà han escrit unes cartes al seu yo futuro. Aquí en teniu una petita mostra!!!

Querida Cristina,

Te escribo desde el salón de mi actual casa, con la que vivo con mi hermano y mis padres.

¿Cómo va todo? Espero que muy bien. Espero que hayas podido hacer todo lo que te proponías, que era mucho. ¿Sabes? Es un poco extraño esto de escribirme a mí misma, pero me parece una buena idea. Espero que a los dieciocho años hayas podido hacer el viaje en caravana por toda Europa, como planeabas con tus amigas durante el año 2016, en el que yo estoy actualmente. También espero que hayas ido a vivir a Barcelona, como decías que harías, y hayas podido viajar a tu país favorito, Noruega.

Espero también que sigas en contacto con esos compañeros de instituto a los que tanto apreciabas, y que hayas conocido a mucha más gente. También que hayas conocido a "tu media naranja", y que sea el chico indicado.

Y lo más importante, ¿has podido trabajar finalmente de lo que querías? Ahora tan solo soy una chica de catorce años, que tiene muchos planes y nada claro. Lo único que sé más o menos es de lo que quiero trabajar, tengo claro que quiero ser psicóloga, aunque me parezca que todavía somos demasiado pequeños para escoger este tipo de cosas que van a marcar el resto de nuestras vidas. Pero espero que ahora seas una mujer segura de sí misma y de lo que quiere hacer con su vida.

Deseando saber de ti,

Cristina del 2016

Carta a mi yo futuro

Cuando lees esto quiero que te acuerdes de todo lo que viviste hace unos años, esos momentos inolvidables con esas personas que hacía mucho que conocías pero te llenaron el corazón, porque sé, aunque no lo vea, que las cosas son muy diferentes ahora. Tengo miedo crecer, a perder a esas personas que han formado parte de mi adolescencia, tener que ir a estudiar a otro lugar y distanciarme de ellas. Estoy bien ahora, en la ESO, porque aunque haya cometido muchos errores seguro que te han servido para no volver a tropezar a día de hoy.

Quizá algún día lees esto, y si eres igual que unos años te echas a llorar, te dará mucha pena todos los recuerdos que te vendrán a la cabeza, pero estoy segura, de que estarás orgullosa de ti y de mí, y del camino que hayas elegido.

Carta a mi yo del futuro

Querido yo del futuro,

Te escribo desde de mi escritorio que seguramente ni te acordarás. Me gustaría que leyeras esta carta y me respondieses a todas mis preguntas que a día de hoy no tienen respuesta. Sinceramente no te imagino, soy incapaz de saber qué has hecho en estos años y dónde estás. Muchos días me pregunto si habrás encontrado a esta persona especial o si aún la sigues buscando. ¿Al final estudié economía y empresariales? ¿He en-gordado? Bueno, mejor ni saberlo. ¿He hecho realidad toda mi lista de sueños? ¿He cambiado mucho?

La verdad es que te escribo para decirte que disfrutes de tu vida, de cada momento que pasa, de cada segundo, porque no se volverán a repetir. Y sobre todo, espero que sigas siendo tu misma siempre.

Confío en que algún día me respondas,

Con mucha estima,

Yo del 2016.

Carta a mi yo del futuro

5 de febrero de 2016

Querida yo del futuro:

Espero que ya te hayas hecho todo una mujer, una mujer con valores, a la cual no le importa lo que los demás piensen de ella y sobre todo que te hayas hecho una mujer feliz. Dime que has puesto todo tu empeño por conseguir todo aquello que te hayas propuesto, que no te puede parar nadie y que te rodeas de gente que te quiere y te respeta.

Me encantaría poder hablar contigo ahora mismo, tengo tantas preguntas para ti... ¿Cómo están papá y mamá? ¿Y los abuelos? ¿Y nuestra hermana? Mándales un beso enorme de mi parte, y diles que les pido perdón si les he hecho sufrir en algún momento y que son lo que más quiero en este mundo.

Espero que hayas disfrutado de tu juventud al máximo; viajando, saliendo de fiesta, pasando tiempo con la gente que quieres... pero también espero que ya te hayas sacado alguna carrera y estés trabajando.

Cuídate, nos vemos pronto.

La Núria del pasado.

23 F

23 de febrer de 1981 (continuació)

■ Joan Villaret Boix

Ja farà algun temps que vaig escriure sobre les meves vivències, aquell 23 F. -“Vivències d'un soldat de lleva”-.

Després de fer algunes consideracions fàcils, arribava a la conclusió que, probablement, els oficials de la caserna Lepanto de Barcelona –avui inexistent, ja que fa anys que es va demolir i en el seu lloc s'hi va construir la CIUTAT DE LA JUSTÍCIA– no estaven assabentats de la *intentiona golpista*. Aplicant la lògica als esdeveniments que es van succeir, era del tot creïble que aquest extrem fos cert. Bé doncs, un cop analitzats els fets i anant una mica més enllà en els raonaments, em porten a pensar que, potser, no eren tan innocents com podien semblar a primer cop d'ull. Analitzem la situació:

- 4ª REGIÓN MILITAR (Catalunya + Aragó)
- El Batallón de Transmisiones i en conseqüència l'única *Compañía de Radio* tenien la seu a Barcelona.
- Mitjans amb què comptava l'exèrcit espanyol per establir comunicacions ràpides i fiables: el telèfon i les radiotransmissions.

El primer, era fàcil de deixar fora de servei. Pel que fa a la radiotransmissió, l'exèrcit havia planificat que amb una vintena d'estacions de ràdio, es podien garantir les comunicacions arreu del territori en poques hores. Aquestes estacions tenien com a equipament bàsic les PRC 77. Estacions americanes que havien estat concebudes per portar a l'esquena. La poca autonomia de la bateria les feia inoperatives per aquest afer. L'exèrcit es-

panyol, crec que amb molt d'encert, les havia reconvertides en estacions motoritzades. És a dir, instal·lades en vehicles. A la majoria se li havia acoblat un amplificador de 100 Watts que les feia altament operatives i molt fàcils d'usar. Treballaven en FM (30 MHz). Res que assemblés a les C11, molt més antigues que transmetien en AM i era molt complicades de fer funcionar.

Bé, anem al gra. Si la garantia de bona comunicació eren les emissores de la *Compañía de Radio* i, aquestes estaven plenament operatives, la millor manera d'anul·lar-les, era eliminant els seus operadors i els conductors dels vehicles. Recordo que en l'escrit anterior deia “segur que els comandaments de la caserna no estaven al cas de l'intent de cop d'estat perquè, aquell mateix dia 23, es van llicenciar tots els soldats de la lleva del gener”. Els 20 o 25 millors operadors de ràdio que tenia l'exèrcit, en aquell moment a Catalunya, estaven de camí cap a casa. Això deixava inoperatives un gran nombre d'estacions de ràdio i com a conseqüència,seriosament afectada aquesta via de comunicació.

Com ja hem dit, les comunicacions via telèfon es podien sabotejar amb facilitat, no existien els telèfons mòbils ni Internet. Per tant, és totalment plausible que es llicenciés tota la lleva aquell mateix dia 23 de febrer, amb el propòsit de dificultar les necessàries comunicacions entre les diferent casernes de la regió.

Pensem-hi!!

El cotxe és un Land Rover. Tenia instal·lada una estació de ràdio de campanya PRC 77 complementada amb un amplificador de 100 Watts.

Espai de ciència

Història del temps: de Juli Cèsar a Shakespeare

■ Jordi Serra

El 5 d'octubre de 1582, a Itàlia, la Península Ibèrica i Polònia no va passar absolutament res: aquell dia no va existir. La gent va anar a dormir el dia 4 i, quan es va llevar l'endemà, el calendari marcava el dia 15 d'octubre. És a dir, 10 dies van ser literalment esborrats aquell any. Tot plegat, per corregir un error comès molts segles enrere.

Quan, el febrer de 380, Teodosi I va fer del cristianisme la religió oficial del minvant Imperi Romà, moltes festivitats es van fer coincidir amb dates assenyalades del antics cultes pagans per tal que el canvi fos menys bruscat. De fet, molts d'aquests sincronismes ja s'havien decretat l'any 325, quan al Primer Concili de Nicea es va fixar el moment astral en el qual se celebraria la festivitat de la Pasqua i, de retruc, la resta de festes religioses al llarg del calendari.

Pasqua ve de l'hebreu *pésakh* i significa "pas", el pas de l'hivern a la primavera. Al Concili de Nicea es va establir que se celebraria el primer diumenge després del pleniluni de l'equinocci de primavera. En altres paraules, transcorreguda una setmana des de la primera lluna plena de primavera. Per això la celebració de la festivitat de la Pasqua oscil·la anualment, ja que segueix els cicles lunars. Aquell any l'equinocci va tenir lloc el dia 21 de març però, curiosament, amb el pas del temps es va avançar de manera progressiva fins que, el 1582, el desfasament ja era de 10 dies, el que desplaçava les altres festes religioses i, en conseqüència, propiciava també canvis en el calendari civil.

10 dies. I, tanmateix, no fou al Concili de Nicea on es va errar en el còmput de dies de l'any tròpic o any solar. Allà, els sacerdots ecumènics units van utilitzar un calendari afaïçonat molt abans per Juli Cèsar i els seus coetanis, concretament l'any 46 aC: el calendari julià. Els romans van calcular que l'any tròpic contenia 365 dies i 6 hores, i també van desplaçar l'inici de l'any de l'1 de març a l'1 de gener. A més a més, i degut a l'excedent de 6 hores, es va instituir un any de traspàs cada quatre que tingués un dia més. Avui sabem, no obstant, que la xifra correcta es de 365 dies, 5 hores, 48 minuts y 45,16 segons. El calendari julià afegia poc més d'11 minuts addicionals a cada any, la qual cosa suposava, en els 1257 anys transcorreguts entre 325 i 1582, un error d'uns 10 dies.

Aquest desajust, com hem vist, no va ser esmenat fins el 1582, quan una comissió vaticana ordenada pel papa Gregori XIII va decidir eliminar el sobrant acumulat de 10 dies. La reforma va entrar en vigor el dijous 4 d'octubre, però no va ser l'única novetat del nou calendari gregorià. Es va decretar també que serien anys de traspàs els múltiples de 4, tret dels que acaben en dos zeros. En aquests anys, només seria de traspàs si els dos primers dígitos són múltiples de 4 (per exemple, l'any 1900 no va ser de traspàs, però el 2000 sí). Amb aquest seguit de mesures s'eliminaven tres dies cada quatre-cents anys i s'aconseguia que, en relació amb l'any solar, l'any civil només acumulés un excedent de tres dies cada deu mil anys.

Alinear el rellotge i el cosmos mai no ha estat senzill. L'any 2016 és alternativament l'any 2560 pels budistes, el 6252 pel antics egipcis, el 5777 pels jueus o senzillament l'any del mico pels xinesos. La història de la creació del calendari occidental és alhora la història de reis, astrònoms, emperadors, papes i matemàtics, i el creixement del càlcul científic fins al punt que, de manera insòlita, la mesura del temps mitjançant els ultra precisos polsos atòmics no és més acurada que el propi temps: la Terra és una senyora excèntrica que, a mesura que envelleix, tarda més en donar la volta al sol.

Una cosa és el temps i una altra de ben diferent la manera que tenim de mesurar-lo. Quan l'any 1967 es va establir la definició del terme "segon" com a unitat bàsica temporal pel Sistema Internacional d'Unitats (SI) se'l va fer coincidir amb els 86400 segons astronòmics que té el dia solar. No obstant, en els darrers 1000 anys la rotació de la Terra al voltant del sol s'ha anat alentint a causa de múltiples factors (especialment de caràcter gravitatori), i en conseqüència la durada del dia solar també ha variat. S'ha xifrat aquesta disminució de la velocitat de rotació terrestre en 1,4 mil·lisegons de mitjana cada segle, per la qual cosa un dia avui dura 2,5 mil·lisegons més que l'any 1830. 2,5 mil·lisegons al dia suposen 1 segon cada any. Valors menyspreables, si es vol, alhora de mesurar dies, anys i arranjat calendaris. Però en l'era de la les telecomunicacions, dels satèl·lits i de la precisió més absoluta, convé tenir en compte aquest segon anual.

Cada fet cronològic és, a la pràctica, un sincronisme, fonamentat en la correlació d'esdeveniments passats. L'"espai" i el "temps" no són extensions reals sinó conceptuals, trucs matemàtics utilitzats per a situar acon-teiximents i mesurar els intervals entre ells. Per exemple, els calendaris previs a la reforma de Juli Cèsar es basaven estrictament en els cicles lunars. Cada tradició o festivitat es correlacionava amb alguna fase de la Lluna. El principal error comès amb aquest mètode de calibrar el temps fou l'omissió, amb la conseqüència que les dates del calendari sovint anticipaven els fenòmens naturals als quals estaven associades, o viceversa, les efemèrides naturals s'esqueien en dates més avançades que les correctes. La reforma del Cèsar va adoptar per primer cop l'any solar com a unitat fonamental i, per tal de corregir la dislocació acumulada, va allargar excepcionalment l'any 46 aC a 15 mesos i 445 dies. Com a curiositat, durant el segon any del calendari julià, el 44 aC, el setè mes de l'any, que fins llavors s'anomenava *Quintilis*, va passar a dir-se juliol en honor al seu fundador (quintilis ≈ cinquè, però no oblidem que anteriorment l'any començava l'1 de març...).

I així fou com Juli Cèsar va introduir ordre al caos, un ordre imperfecte que segles més tard el papa Gregori XIII i la cúria vaticana van encarregar-se d'esmenar. El calendari gregorià es va aplicar immediatament als països on l'església Catòlica gaudia de gran influència. En contrast, als

Espai de ciència

països protestants i ortodoxos el calendari gregorià no va implantar-se fins diversos anys després i, en alguns casos, se'l va batejar amb un nom diferent per tal de no reconèixer l'autoritat del Vaticà en aquells territoris. Tot i això, actualment el calendari gregorià, de manera oficial i de comú acord, és la base per a l'establiment de l'any civil arreu del món.

Com sol passar, Anglaterra va ser un d'aquells països que no va secundar la reforma gregoriana fins anys més tard, concretament el 1752. Això, com veurem, ha donat peu a múltiples malentesos pel que fa a la datació d'episodis famosos relacionats d'alguna manera amb la cultura anglosaxona. L'exemple més emblemàtic relaciona els dos escriptors (diuen) més grans de la literatura universal: Cervantes i Shakespeare. Al llarg de la història molts experts han comparat i trobat similituds entre El Quixot i Hamlet, entre Sancho i Falstaff, en la innovadora barreja de gèneres que van utilitzar tots dos genis o, simplement, en la contemporaneïtat de la seves vides i morts. És majoritàriament conegut i tímidament qüestionat que tots dos van morir el 23 d'abril de 1616. Per aquest motiu es commemora el dia internacional del llibre aquest dia, que a Catalunya hem fet coincidir (o ha estat al revés?) amb la festivitat de Sant Jordi. Però tan errònia és aquesta assumpció com la majoria de teories sobre els paral·lelismes en la seva vida i obra.

Tot i que sempre s'ha sostingut que van morir un 23 d'abril, la realitat és que cap dels dos va fer-ho en aquesta data. Cervantes va morir el divendres 22 d'abril en la més absoluta pobresa degut a la diabetis que patia. Tothom va creure que fou el 23 d'abril perquè en aquest dia va ser enterrat, tal i com figura a la sepultura, que va passar a ser l'únic document en transcendir del seu òbit. Pel que fa a la mort de Shakespeare, la confusió és més complicada, ja que implica els calendaris gregorià i julià. Efectivament, és cert que el geni de Stratford-upon-Avon va traspasar un 23 d'abril però, atenció, del calendari julià. El 1616 Anglaterra encara no havia adoptat la reforma gregoriana, el que significa que, en realitat, va morir el 3 de maig d'aquell mateix any.

Com hem vist, el canvi del calendari julià a gregorià no va ser ni de bon tros homogeni, ja que els països sota la influència anglicana o ortodoxa inicialment se'n van desentendre. La Revolució russa d'Octubre va tenir lloc en realitat al novembre perquè el país dels Tsars seguia amb el calendari julià. Vist així, podríem trobar més dates històriques, de memorització obligatòria a l'escola, prèvies a l'aplicació del calendari gregorià que manquen de la precisió necessària. Qui s'atreveria a objectar que, en comptes del famós 12 d'octubre de 1492, Cristòfol Colom va albirar Amèrica 9 o 10 dies més tard, un 21 o 22 d'octubre? Aquell 12 d'octubre, si més no, no tenia res a veure astronòmicament amb un 12 d'octubre actual.

Un altre error que portem arrossegant des de temps immemorials és l'establiment de l'any zero, el punt de partida de l'era actual. L'any 607 el papa Bonifaci IV va establir com a moment zero el naixement de Crist. El monjo i matemàtic romanès Dionís l'Exigu (sobrenom revelador), basant-se en la Bíblia i altres fonts històriques, va datar el naixement de Crist el 25 de desembre de l'any 753 de la Fundació de Roma. Aquest any va passar a ser l'any 1 AD (*Anno Domini*, Any del Senyor). El concepte de zero no existia en el llenguatge matemàtic de llavors, per la qual cosa no es va establir un any "0" *per se*, el que comporta que el primer aniversari de Jesús va ser en realitat a l'any 2 AD. Per embolicar una mica més la troca, sembla ser que Dionís l'Exigu va errar en els seus càlculs cronològics, ja que l'any 1 AD Herodes el Gran ja havia mort (va morir el 4 aC). Això no s'atén a les referències bíbliques que coneixem: Herodes va ordenar la massacre de nadons menors de 2 anys lògicament abans de morir, per tant caldria situar la data del naixement de Crist entre el 7 i el 5 aC. Canviar això ara, dos mil anys després, no té gaire sentit, però sí que en té saber-ho.

La gran paradoxa del temps és que ens és alhora íntimament familiar i profundament misteriós i intangible. Ser humà és, al cap i a la fi, ser conscient del pas del temps. I, no obstant, qui és capaç de definir-lo? Un riu que flueix, allò que mesura un rellotge, el que enllaça els successos de les nostres vides o, fins i tot, "una altra dimensió, com l'espai", que va dir Einstein. Tant se val, totes les definicions són igualment vàlides i, tanmateix, com més detingudament les examinem menys ens satisfan. La ciència ha ajudat, però també ha enfosquit el misteri. Alguns científics fins i tot proposen que, encara que el temps en si mateix pugui ésser real, el seu flux o pas és purament il·lusori, un artefacte mental dels observadors que perceben el que els envolta: L'"ara" es redueix a una etiqueta subjectiva, com l'"aquí". Sense observador conscient no hi ha pas del temps. Ecos de Sant Agustí.

Si hi ha una cosa que supera el nostre afany en comprendre i visualitzar el temps, aquesta és la nostra obsessió per mesurar-lo. No només recordem el passat, entrelluquem el futur. Per fer-ho, els calendaris són les eines que, des de pràcticament les primeres albrors de la humanitat, hem procurat construir, amb més o menys èxit, per mantenir el ritme amb cicles naturals que es repeteixen. La història del temps és la història dels nostres esforços per elaborar un marc, un paisatge (que diria Daniel Boorstin) on guardar les nostres experiències, les nostres vides.

I si en fem una pel·lícula?

Joglars empipats

■ Elvis Mallorquí

Unes petjades enmig de la nit. Una ombra enmig de la foscor avança sense aturar-se. Marxa fent cloc-cloc binari que sembla etern... fins que s'atura. Llavors canvia el so: *Toc, toc, toc, toc, toc, toc, toc, toc, toc, toc* – pausa – *Toc* – pausa – *Toc, toc, toc, toc, toc* – pausa – *Toc*.

– Ja ho tinc. X-I-V-I. El codi és correcte. Ja podeu passar a la reunió del S.I.M.

– Com dieu? Jo venia per la reunió de la I.M.U. No és ací?

– És ací, no patiu. Però per culpa de les interferències de la G.S.A.H. hem hagut de transformar la *loculatorum et Musicorum Unionem (I.M.U.)* en el *Sindicat de loglars e Ministrils (S.I.M.)*.

– Ah..., és clar, el poder de la *Generalis Societatis Autorum Hispaniae (G.S.A.H.)* arriba lluny. També aquí a Girona?

– Sí, és el que hi ha. Però avui estem contents. Ens hem reunit per celebrar que ens han arribat notícies de Mallorca. Diuen que el filòsof foll ha mort fa uns mesos, a principis del 1316. A Tunis. Hi havia tornat per convertir els musulmans.

– Finalment... Ja no hauré de repassar les bestieses que arriba a escriure per detectar si diu mentides de nosaltres.

– I l'home... no ha parat d'escriure en aquests darrers quaranta anys.

– El problema que tenim és saber quins manuscrits nous ha escrit i, després, saber qui n'ha encarregat còpies.

– Sort que el nostre sindicat té delegacions a tot arreu i orelles a totes les cantonades de les ciutats del Principat de Catalunya, del Regne de València i del Regne de Mallorca.

– Molt bé... Anem per feina. Avui ens hem trobat per comentar alguns fragments del *Llibre de les Bèsties* de l'infame Ramon Llull. Fa anys que el va escriure, quan ell era a París, cap a l'any 1279, però es veu que la gent interessada en tenir-ne còpia encara n'hi ha avui dia.

– Però aquest llibre és per als infants. Només parla d'animals, no?

– Què dieu? És un tractat de política. Sí, els protagonistes són animals, però repassa tots els polítics, des del rei fins al darrer membre del seu consell.

– I per què ens ho hem de repassar? Que hi surten els joglars també disfressats d'uns animals indignes? Que ens tracta de mosquits, potser?

– No. Atenció. Llegim el primer fragment:

“Un rei volgué donar la seva filla per muller a un altre rei, i envià secretament un cavaller a la terra d'aquell rei per saber de la seva vida. El cavaller demanà als pagesos i al poble sobre el rei i tots li'n digueren mal. Un dia s'esdevingué que el cavaller trobà dos joglars que venien de la cort del rei, que els havia donat diners i vestits. El cavaller els preguntà pels costums del rei i ells digueren que era generós i caçador i amador de dones; i de moltes altres coses el lloaren. Per aquestes lloances i pel blasme que el rei rebia del poble, el cavaller conegué que era home dolent i de vils costums.”

– Inadmissible. Això és inadmissible. Ja hi som un altre cop. Ens acusa de vendre'ns fàcilment a qui ens paga i ens manté.

– I menysté vilment els nostres comentaris afalagadors al nostre estimat rei.

– Doncs, companys, això no és res en comparació amb el segon fragment. Escolteu:

“El rei convidà un dia els missatgers i tingué aquell dia gran cort. En una bella sala, menjaren el rei i la reina amb molts de cavallers i de dames, i davant del rei menjaren els missatgers. Mentre el rei i la reina menjaven, joglars anaven cantant i tocant instruments per la sala, amunt i avall, i feien cants deshonestos i contraris a la bona educació. Els joglars lloaven el que s'havia de blasmar i blasraven allò que calia lloar. I el rei i la reina i tots els altres reien i es complaïen en el que feien els joglars”.

– A la foguera. Aquests fragments mereixen que tot el llibre sigui cremat públicament a la foguera.

– Però com ha gosat..., com se li ha acudit..., com pot afirmar que som uns aduldors del poder?

– I l'anomenen *Doctor Illuminatus!* I tant que està il·luminat!

– I *Doctor Inspiratus!*

– Bé, companys, sigueu raonables –*digué una veu dolça, melosa i pausada que sortia de la caputxa d'un frare vestit amb l'hàbit dels dominics*–. És cert que no deixa el gremi de joglars i músics en massa bona consideració, però també se li pot fer una crítica més raonada.

– T'escoltem, però de moment no t'entendem.

– A París, quan ell escrivia aquest llibre, no tots els joglars servien el rei i els seus ministres. També n'hi havia que criticaven el poder, que blasraven les injustícies del món i que eren perseguits per les autoritats.

– De qui parleu, mossènyer?

– Dels goliards, companys. *Clerici vacantes*. Clergues que havien deixat els estudis i es dedicaven a cantar pels pobles i ciutats del regne, perquè havien de guanyar el seu pa. No hi havia cap lloc a cap església per a ells.

I si en fem una pel·lícula?

El bisbe de París, Étienne Tempier, els va condemnar, a ells i als poetes de l'amor cortès l'any 1277. De motius en tenia el bisbe. Cantaven cançons lloant el vi, el bon menjar, l'amor, tot imitant el cant gregorià de les esglésies. Així es mofaven de les coses més santes i de la cultura oficial.

– Perdó, ara sí que no entenem res. Què hi té a veure en Llull amb els goliards?

– Companys, que no ho veieu. En el *Llibre de les bèsties* parla malament dels joglars i no diu res dels goliards. Per què? Doncs perquè els encobreix, no en parla perquè són amics seus, o millor dit, ell és un d'ells. Que no ho veieu? En Llull vol destruir el nostre món. És un laic, recordeu?, i vol fer que tots els laics puguin arribar al coneixement de la veritat. Té molts partidaris, fins i tot entre la família reial. S'escriu amb tots els reis d'Occident. Amb el papa i tot. Ha viatjat per tot arreu. Parla molts idiomes. Dóna lliçons a les universitats i disputa amb els majors intel·lectuals del temps. Es pot convertir en sant! Valga'm Déu!

– Ja ho entenem més, ara. I què proposes fer, tu que en saps tant?

– Una cosa simple. Recordar a tothom que era com un goliard, una persona de poca confiança, un alquimista, un cabalista, un inventor. I que això ho havia après en un dels seus viatges pel Llenguadoc, la terra dels càtars, perseguits per la Inquisició per heretgia. Hummmm! –exclamà el frare–. És clar... Ja ho tinc. Cal que tots difonem que les obres de Ramon Llull són les d'un heretge.

– Sí, és clar, en Llull és un heretge. A qui el podem denunciar?

– A mi, companys, a mi! –va cridar el frare amb una veu sobtadament atronadora–. A qui sinó? Que no us heu adonat de qui sóc?

– Ooooh! –van exclamar tots quan va fer enrere la caputxa i van veure, amb sorpresa, el somriure d'una cara que no esperaven trobar–. Si ets..., si ets... na Renard!

Bibliografia:

R. LLULL, *Llibre de meravelles* (ed. Marina Gustà), Barcelona: Edicions 62, 1980.

R. LLULL, *Llibre de les bèsties* (ed. Albert Soler), Barcelona: Hermes Editora General, 1999.

M.-M. DAVY, "La situation juridique des étudiants de l'université de Paris au XIIIe siècle", *Revue d'histoire de l'Église de France* [París], vol. 17, núm. 76, p. 297-311.

Any Ramon Llull

L'any Ramon Llull

Ramon Llull, un pensador i intel·lectual polifacètic, va morir fa 700 anys. Dedicar aquest any 2016 a la seva memòria és una oportunitat idònia per presentar la seva obra a l'alumnat.

Se'l coneix per la seva creació literària en àrees diverses de la cultura com la filosofia, la teologia o les matemàtiques i el seu afany incansable de predicar el cristianisme arreu. Tanmateix la seva gran innovació va ser utilitzar el català com a llengua de cultura per difondre els seus missatges. Va ser arran dels seus viatges a l'Islam que va fer una observació crucial. L'Islam era una cultura impenetrable i fortament compactada amb la religió perquè només tenien una llengua vehicular: l'àrab. Per aquesta raó decidí no solament escriure en llatí sinó també en català, a fi de transmetre les seves idees i els seus coneixements a un ampli públic que tenien la llengua catalana com a llengua vernacle. El seu gran repte va ser elaborar acuradament una llengua escrita apta per a tots els temes culturals. D'aquí que avui dia se l'anomeni el creador del català literari.

Des de l'àrea de llengua catalana hem volgut homenatjar la seva aportació a la cultura tot llegint un dels seus llibres més propers i didàctics: *Llibre de les bèsties*. És un llibre ple d'exemples sobre el comportament dels governants i la intel·ligència que han de tenir per envoltar-se de consellers honorats i nobles.

Tots els alumnes d'ESO han llegit el llibre, en diferents versions, i han fet activitats segons el seu curs.

Els alumnes de primer i segon han escrit contes infantils similars a les faules, que tenen animals com a personatges. Alguns també han aprofitat el seu conte per representar-lo amb titelles, que ells mateixos han confeccionat.

Els alumnes de tercer han elaborat auques amb episodis del *Llibre de les bèsties* o breus narracions inventades al voltant dels mateixos animals. Algun grup també ha optat per fer històries amb titelles. Altres alumnes han pres com a model un "exempli" del llibre i han creat un de nou amb format de power point o prezi.

Els alumnes de quart s'han decidit per fer una biografia il·lustrada de Ramon Llull per etapes i també unes composicions amb les veus narratives dels diferents animals del llibre, que donen la seva versió i opinió sobre els fets que s'esdevenen dins la història d'aquests emblemàtics animals.

Any Ramon Llull

TREBALLS 1r ESO – *El llibre de les bèsties*

Per commemorar els 700 anys de la mort de Ramon Llull, els alumnes de 1r d'ESO vam llegir una de les seves obres més conegudes *El llibre de les bèsties*, que forma part de *El llibre de les meravelles* i vam realitzar un treball.

El treball consistia a fer un resum dels capítols i després, per parelles, havíem de crear el nostre llibre amb els resums que havíem fet. El podíem fer com volguéssim, a ordinador, a mà, amb dibuixos, donant-li la forma que volguéssim.

Vam haver de treballar molt dibuixant, pintant, escrivint... Però al final ho vàrem aconseguir. Ens ho vam passar bé i vam aprendre moltes coses sobre aquest escriptor que ningú de nosaltres conxiem.

Any Ramon Llull

Dins els actes commemoratius del setè centenari de la mort de Ramon Llull, el grup R1 de català ha elaborat aquesta història aplicant-hi la metodologia del treball cooperatiu.

La supervivència de la classe

Un dia assolellat la classe dels carnívors i herbívors va anar d'excursió al Montseny. Mentre passejaven per la muntanya van notar que algú els seguia. Era el llop! L'elefant, la rabosa i el gat van avisar els seus companys. Tots plegats van començar a córrer comes ajudeu-me i van despistar el ferotge animal. Al cap d'una estona, el cavall es va adonar que el conill no hi era. El van començar a buscar. Tot d'una, al lleó li va sonar el mòbil.

-Sí? –va contestar el lleó.

-Sóc el llop i tinc el conill com a ostatge. Si el voleu veure viu, m'he de donar a canvi el senglar mort.

I va penjar el mòbil. Tots van començar a mirar el senglar i ell, espantat, va dir:

-Jo no vull morir!!!

La pantera, amb el cap fred, va proposar parar una trampa al llop. La serp, el gos, el bou i el lleopard hi van estar d'acord després d'haver sentit el pla.

Aleshores el lleó va trucar al llop i li va dir:

-Quedem al pic de la muntanya per intercanviar-nos les preses.

-Entesos! –va contestar el llop.

La classe va anar-hi mitja hora abans i el lleopard es va amagar darrere d'un arbre. Així, quan vingués el llop, el felí s'hi tiraria al damunt. En el moment que el llop va arribar al punt acordat, el bou va bramular.

El lleopard, rabent, va saltar sobre del llop. El va matar d'una queixalada.

El conill estava feliç de tornar amb els seus companys, sans i estalvis. Després, van agafar l'autobús i van tornar a l'escola ben contents.

Fem titelles amb un mitjó!

Els alumnes dels agrupaments A1 de primer i segon d'ESO i en motiu del setè centenari de la mort de l'escriptor i pensador mallorquí Ramon Llull que es commemora enguany, han llegit a l'aula *El llibre de les bèsties*. L'objectiu de la proposta era que els alumnes es familiaritzessin amb la vida i l'obra de Ramon Llull i en coneguessin la importància literària i històrica. La lectura ha estat molt divertida i enriquidora. Un cop feta la lectura calia que els alumnes escollissin un animal dels que apareixen en l'obra: el lleó, la rabosa, el bou, el cavall, l'elefant, el gos, el gat... i que expliquessin com hi era retratat, és a dir, les característiques que li eren atribuïdes comparant-ho amb el que els nois i noies ja sabien de l'esmentat animal. Res millor per posar el punt i final a la tasca realitzada que l'elaboració per part dels nois i noies d'uns titelles a propòsit d'alguns d'aquests animals. La base dels esmentats titelles han estat els mitjons i la resta de material reciclat. Estem molt satisfets de com han quedat!

Any Ramon Llull

Any Ramon Llull

La Clàssica

Encetem en aquest segon número de la revista, una nova secció, "La Clàssica", on pretenem recollir tots els treballs i escrits dels alumnes de Llatí i Grec.

Des de l'àrea de de Llengua i Cultura Clàssiques encoratgem als nostres alumnes a participar-hi i a gaudir-ne!!!

■ Georgina Torra

La mitologia clàssica explica que tres deesses s'enemistaren a causa d'una poma daurada que duia escrit en grec "per a la més bella", ja que totes tres es creien mereixedores d'aquest títol. Per això demanaren a Paris –qui desconeixia el poder de les dees– que n'escollís una: Atena, qui li prometé saviesa; Hera, qui li donaria riqueses i poder; Afrodita, qui li prometé la bella Hèlena, la més bonica de les dones, i Paris no dubtà en escollir-la, cosa que desencadenà la guerra de Troia.

I si en fem un treball de recerca?

El Treball de Recerca

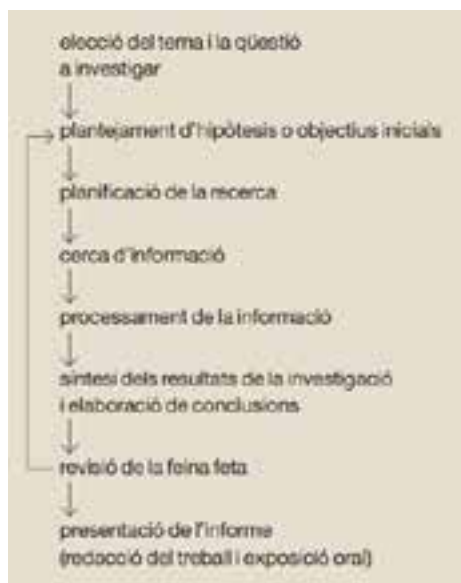
Què és

El treball de recerca és una activitat d'investigació que ha de fer tot l'alumnat de batxillerat. S'ha d'iniciar preferentment durant el primer curs i presentar obligatòriament durant el segon curs. Té les característiques següents:

- És una recerca adequada al nivell d'estudis que està cursant l'alumnat.
- Pot estar emmarcat dins d'una matèria o pot ser interdisciplinari.
- Està tutorat per un professor o professora.
- Representa el 10% de la qualificació final del batxillerat.
- Es presenta per escrit i oralment.
- S'avalua tenint en compte l'actuació de l'alumne o alumna durant la realització del treball, l'informe escrit i la presentació oral.
- Abans de començar el treball, s'ha de decidir quina orientació (general o específica) se li vol donar i quin serà l'abast de la recerca. La metodologia és diferent segons el tipus de treball: científic, tecnològic, estadístic, artístic, literari, històric, etc.

Com desenvolupar el Treball

El treball de recerca se sol desenvolupar a partir de les etapes o fases següents:

Com escollir el treball

A l'hora d'escollir el treball de recerca cal tenir en compte els factors següents:

- La relació de la recerca amb:
  - La pròpia modalitat de batxillerat;
  - Els interessos o aficions personals;
  - L'entorn immediat: escola, barri, municipi...
- L'enfocament de la recerca com una qüestió a investigar. Cal acotar bé les preguntes que es volen respondre. En aquest sentit, és bo de plantejar-se algun aspecte desconegut sobre el tema del treball i intentar contestar-lo per mitjà de la investigació.
- Els materials i recursos disponibles per desenvolupar el treball (aparells i instruments necessaris per a la recerca, l'experimentació, la realització i la presentació de l'informe...).

Plantejament de qüestions relacionades

Un cop decidida quina és la qüestió essencial de la recerca, cal formular una sèrie de preguntes relacionades que permetin identificar els factors, o variables, que poden influir en el procés que es vol investigar; el seu estudi guiarà la recerca principal

Planificació de la recerca

Per planificar el desenvolupament del treball de recerca és convenient fer un full de planificació, en el qual s'han d'indicar:

- Les activitats que cal fer i l'ordre en què s'han de fer;
- La programació de les visites, entrevistes, enquestes, etc.
- El període de temps estimat per a cada una d'aquestes activitats.

Avaluació i Redacció

A mesura que es desenvolupa la recerca, és convenient anar fent una valoració del treball i dels resultats que es van assolint, avaluant la pròpia capacitat d'organització, el temps de què es disposa, la tria de qüestions i l'elecció de variables.

Abans de començar a redactar el treball, cal seleccionar i ordenar les idees que es volen exposar, d'acord amb l'estructura que se li vol donar.

I si en fem un treball de recerca?

La mitologia en l'obra de Joan Vinyoli

■ Berta Gil i Carandell

El meu treball de recerca es titula: *La mitologia en l'obra de Vinyoli*. He escollit realitzar aquest projecte perquè penso que moltes vegades no som conscients del que hi ha darrere d'un text literari, és a dir, quan tenim en ment per exemple un poema del mateix Vinyoli, la major part de les vegades llegim sense fixar-nos en els elements que el formen. Per a transmetre un missatge, l'escriptor enriqueix la seva obra amb diversos elements: la rima, el ritme, els recursos estilístics, les figures literàries, referències culturals... Així, Joan Vinyoli se serví de la mitologia per a enriquir els seus versos, és a dir, introduí diverses referències mitològiques en la seva poesia per ajudar al lector a entendre i imaginar.

Els objectius d'aquest treball són diversos. Inicialment, aprendre qui era Joan Vinyoli i endinsar-me en cadascun dels seus poemes. Vull poder reconèixer el vincle de Joan Vinyoli amb Santa Coloma de Farners i analitzar les referències mitològiques que apareixen als seus poemes des de dos àmbits diferents; és a dir, analitzar la mitologia des del punt de vista grecoromà i també analitzar la mitologia des del punt de vista purament literari i personal. I finalment, crear un muntatge escènic a partir de tot l'aprenentatge anterior.

Pel que fa referència a la metodologia del treball, m'he basat primer de tot en fer una breu recerca sobre qui fou Joan Vinyoli i quins van ser els esdeveniments més importants de la seva vida. Llavors, el meu projecte ha consistit en fer una lectura exhaustiva de l'obra, tot marcant les diverses referències que es podien relacionar amb la mitologia. A continuació, he hagut de fer un buidatge i recull d'aquestes referències. I finalment, buscar informació sobre cada referència mitològica i relacionar-ho amb l'obra de Vinyoli i el respectiu poema.

En el meu treball he classificat les referències obtingudes en quatre categories:

- Referències directes a la mitologia grecoromana
- Elements mitològics en l'obra de Vinyoli
- Referències indirectes a la mitologia grecoromana
- Mitificació literària pròpia de Joan Vinyoli

En dues ocasions he tingut l'oportunitat de treballar a partir dels arxius del Fons Vinyoli, dipositat a l'Arxiu Comarcal de la Selva (ACSE), a Santa Coloma de Farners, des de l'any 2012, de manera que he tingut el privilegi de treballar a partirdels manuscrits del poeta.

Per últim, m'agradaria dir que aquest no ha estat un projecte fàcil per a mi perquè treballar amb poemes ha estat un nou repte. Superar-me i entrar dins un camp en el qual mai abans havia tingut l'oportunitat ha resultat ser una molt bona experiència.

Patrimoni lingüístic: De grans savis a joves hereus?

■ Mireia Gómez i Planiol

El treball de recerca és un projecte obligatori que es fa durant el batxillerat. Cadascú escull un tema a partir del qual haurà d'estudiar i analitzar una sèrie de factors que es derivin d'aquest.

Tan bon punt els professors ens van començar a proporcionar les primeres premisses del treball de recerca; dates d'entrega, possibles temes, models a seguir... tothom estava molt atabalat triant la temàtica més adequada pel seu itinerari, possibles títols i pensant la part pràctica.

Jo des de 4t d'ESO ja hi anava pensant. En un principi, no sabia el que acabaria fent però sí que volia que el meu projecte estigués relacionat amb la llengua, amb el nostre llenguatge, el català. A partir d'una frase anecdòtica que van pronunciar els meus avis em vaig decidir a fer un treball que posés per escrit totes les paraules, expressions, refranys, frases fetes, locucions i proverbis que pronuncien les persones grans i estan en perill de caure en desús. Per aquesta raó, vaig elaborar un recull englobant totes aquestes paraules que són molt comunes per les persones grans i desconegudes per la majoria de joves. D'aquí sorgeix el motiu pel qual he anomenat el meu treball; "*Patrimoni lingüístic: De grans savis a joves hereus?*", ja que fa referència a l'intercanvi generacional, és a dir, la diferència notòria que hi ha entre el lèxic de les persones grans i dels més joves.

A part d'elaborar un recull, també vaig estudiar les raons per les quals les paraules cauen en desús. Per assolir aquests dos objectius (fer un recull i analitzar les raons) em van caldre fer 10 xerrades a persones d'entre 70 i 80 anys i 114 enquestes a persones de diverses franges d'edat.

A pesar de tota la feina que el projecte comporta va ser molt enriquidor conversar amb persones grans i ser conscient que tots nosaltres juguem un paper essencial per la conservació del català. La importància d'escollir un tema que ens motiví i ens agradi també juga al nostre favor.

Finalment, després d'haver fet l'entrega del treball i al cap d'un mes l'exposició oral et sents alliberat i ets conscient que tot esforç té una bona recompensa.

I si en fem un treball de recerca?

Flywithme

■ Pol Pérez

El Treball de Recerca l'he vinculat amb les dues grans inquietuds que tinc: l'aeronàutica com a aficionat a l'*aeromodelisme*⁽¹⁾ i a la gestió de negocis amb models innovadors d'empresa per tal d'elegir els graus acadèmics que m'agradaria realitzar en un futur proper.

La meua proposta de Treball de Recerca ha estat el disseny i la programació d'una aplicació mòbil per a viatjar més còmode, relaxat i sense preocupacions en els aeroports. Aquesta aplicació per a mòbils i tauletes es diu "FlyWithMe".

Per complementar la feina feta durant més de 5 mesos he estat realitzant un nou model de negoci mai triat per aquest tipus d'empreses; un negoci basat en aquest producte. He unificat totes les principals bases de dades i informacions de cadascun dels mercats tecnològics i n'he fet fer un de sol, econòmic i accessible per a tots els passatgers.

Els objectius principals que m'he marcat en aquest projecte han estat: Aprendre a programar i dissenyar aplicacions mòbils a través de programari lliure, poder fer arribar tota la informació necessària al passatger, satisfer les necessitats d'aquests passatgers, millorar les necessitats i mancances del servei aeroportuari, atraure les companyies aèries a tenir aquest servei i tenir tot amb un major control.

1 Tècnica de construir i de fer volar models reduïts d'aparells voladors

The advertisement for the FlyWithMe app features a composite image. On the left, an airplane flies against a sunset sky. The text "FlyWithMe" is written in a white, cursive font across the top left. In the center, a smartphone displays the text "LA TEUA APP PER VOLAR". To the right, a yellow banner reads "BAIXAT L'APP" with arrows pointing left and right. Below this, five yellow boxes list the steps to download the app: 1. FES UNA FOTO AL CODI QR, 2. DESCARREGAR APPMACHINE PREVIEWER, 3. USUARI flywithmecat@gmail.com, 4. CONTRASENYA Flywithme15, and 5. CLICAR "INVITAT" I "FlyWithMe PRO". A QR code is located at the bottom right. In the bottom left corner, there are logos for Google Play and the App Store.

La química a la cuina

■ Meritxell Novillo

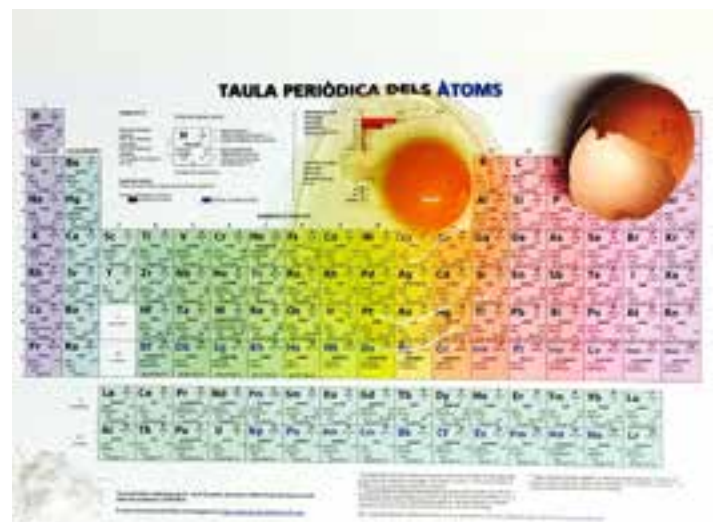
En el treball titulat *la química a la cuina* es pretén donar a conèixer com el terme gastronomia molecular neix, com evoluciona als darrers anys fins avui dia i la relació tan estreta que hi ha entre química i cuina.

S'expliquen alguns processos químics que tenen lloc a la cuina; com l'oxidació o l'osmosi juntament amb alguns exemples que succeeixen a la cuina diàriament, el que reafirma la interrelació entre química i cuina.

Hi ha un apartat d'aplicacions on es mostren les tècniques més conegudes i utilitzades pels grans cuiners, i que es poden utilitzar a la llar.

Posteriorment s'esmenta el món de les textures, els tipus que hi ha i com es classifiquen de manera objectiva.

Finalment s'ha elaborat un menú posant en pràctica algunes de les tècniques estudiades utilitzant alguns additius específics per aconseguir les reaccions preteses i aparells determinats per aconseguir un tipus de textura concret.

I si en fem un treball de recerca?

Impacte de la censura franquista sobre la revista *Ressò*

■ Emma Santanach Soler

El meu treball de recerca analitza l'impacte que la censura franquista va tenir sobre la revista local *Ressò*, el mitjà de comunicació que hi havia – i que encara avui es continua publicant – a Santa Coloma de Farners. L'estudi se centra en un període concret i significatiu de temps: des de l'agost de 1968, data de fundació de la revista esmentada; fins a l'octubre de 1977, poc després de les primeres eleccions democràtiques, posteriors a la mort del dictador Francisco Franco. Per realitzar aquesta investigació ha estat necessària la documentació general sobre l'època que s'estudia i sobre el que s'esdevenia a Santa Coloma en aquells temps, així com un estudi de la trajectòria històrica del *Ressò*. La part culminant del treball consisteix en el buidatge d'articles de quasi els 10 primers anys de vida de la publicació, que conformen un total de 107 números de la revista. Un seguit d'entrevistes a persones que han format –o formen part– del consell de redacció de *Ressò* completa la investigació, per així conèixer la perspectiva dels qui ho van viure en primera persona. El meu objectiu era identificar quina va ésser l'orientació política de la revista, i com aquesta la transmetia a través dels seus escrits, en una època en què la llibertat d'expressió suposava un risc a tenir en compte.

Impacte de la censura franquista sobre la revista *Ressò* (1968-1977)

Setmana de cicles

19è Gresol Formatiu

Del dia 1 al dia 4 de febrer tingué lloc al nostre centre el 19è Gresol Formatiu.

Com és tradició, durant aquesta setmana es dugueren a terme diferents xerrades, ponències, tallers i visites a organismes, adreçades als alumnes de Cicles formatius i obertes, en alguns casos, a alumnes de batxillerat.

L'objectiu principal és el de complementar els seus coneixements i la seva formació.

La valoració global ha estat molt positiva i motivadora per a tots els participants, tant per les ponències presentades com per l'experiència viscuda.

Les activitats programades foren:

- **Facturació Elèctrica** – Joan Romans
- **Visita a l'Arxiu Històric Comarcal de la Selva** – Joaquim Carreras
- **Xerrada Ex-alumnes TAPSD** –
- **Taller Creu Roja** – Juan Montoya
- **Museu Electricitat** – Vanessa López
- **Wattia** – Franc Comino
- **Taller – Ambulància**
- **Xerrada - UNEX** – Albert Sánchez
- **Xerrada neuroeducació** – Jesús Guillen
- **Estilisme** – Toni Claro
- **Drons i Càmeres** – Institut Brugulat
- **Visita a la Seguretat Social** – Fernando Fernández
- **ICIF - Acolliment familiar**
- **Taller loga i relaxació** – Miguel Molina
- **Taller de teatre i contes** – Txell Faixedas
- **Metodologia Waldorf** – Ariadna Muñoz
- **Moviment Expressiu** – Rosa Subiñas
- **Registre de la propietat** -
- **Visita "El Centre" - Eix de negoci** – Martí Juanola
- **Serveis Socials** – Blas
- **Associació AGAMBAR** – Marta Rabasseda
- **Psicomotricitat Vivència** – Pepa Romerales
- **Experiència emprenedora - LLAGURT** – Ingrid Rahola
- **Musicoteràpia** – Anna Castells
- **Taller de Titelles** – Lluís Bosch
- **Taula Rodona - Ex-alumnes emprenedors** – Albert Paré, Jordi Gispert, Núria Massa i Gemma Nualart

Taula Rodona - Ex-alumnes emprenedors.

Estilisme.

Taller - Ambulància.

Setmana de cicles

Experiència emprenedora – LLAGURT.

Taller de teatre i contes.

Visita "El Centre" - Eix de negoci.

Taller de Titelles.

Activitats del centre

Xocolotada de 4t d'eso

Com ja és tradició al nostre centre, l'últim dia del primer trimestre els alumnes de 4t d'ESO ens preparen l'esmorzar.

Ens preparen una xocolata desfeta deliciosa i un gran nombre d'ells i d'elles ens porten coques casolanes fetes a casa per ells o les seves mares.

Abans han passat prèviament per totes les classes per saber qui vol col·laborar amb la compra del tiquet de 2 euros i llavors tornen a passar per

vendre el tiquet i fer efectiu el pagament. Els diners recollits van destinats al viatge de fi d'etapa dels alumnes de 4t d'ESO.

Aquest any vam acabar les classes el dimarts 22 de desembre i aquestes imatges corresponen a aquell dia, just uns minuts abans que sonés el timbre del pati, quan tot ja estava a punt. Mireu quina presència!!!!

Activitats del centre

Trobada a l'institut i representació dels "Pastorets" per part de les alumnes de 1r de TEI del centre

Com és tradició, i per celebrar el Nadal, les alumnes de primer del Cicle Formatiu d'Educació Infantil van representar l'obra com a Centre d'interès, dins del seu currículum a la sala polivalent de l'institut.

En aquesta trobada dels Pastorets ens van visitar:

Dijous 17, van venir els alumnes d'Educació Infantil de l'Escola "Castell de Farners", i

Divendres 18, els nens de les llars d'infants de Santa Coloma de Farners: "Tabalet", Mainada i "Miraculosa".

Dilluns 21, alumnes de 2n TEI van anar a l'Escola "Castell de Farners" com a patges dels Reis per a recollir les cartes.

Amb molta il·lusió preparam l'obra i la trobada on tothom participa!!!

Activitats del centre

Treball d'escriptors famosos

■ Alumnes de castellà de 3r d'ESO

Al final del primer trimestre, els alumnes de 3r d'ESO d'Ampliació 1 de castellà vam dedicar unes quantes setmanes a fer aquest treball. El treball consistia a fer una presentació sobre un escriptor famós que ens havia tocat a l'atzar. D'entre ells hi havia en George R.R. Martin, escriptor de *Juego de Tronos*; la Suzanne Collins, escriptora de *Los Juegos del Hambre*; en James Dashner, escriptor d'*El Corredor del Laberinto*; en Lewis Carroll; escriptor d'*Alicia en el País de las Maravillas*, i molts d'altres. Tothom volia que al sorteig els toqués algun dels escriptors més coneguts i de l'època actual. Alguns de nosaltres vam estar satisfets amb el que ens havia tocat i d'altres no tant, però tots ens vam esforçar al màxim per fer un treball ben fet. La majoria de nosaltres vam fer el treball en cartolines, tret de dues noies que van imitar el laberint de la sèrie *El Corredor del Laberinto*, i van fer servir un tros de fusta de base. Les cartolines estaven molt bé, moltes tenien objectes en 3D, pestanyes que s'obrien, molts de colors i fotografies. Ens va agradar molt fer el treball, vam aprendre molt i també ens ho vam passar bé creant i dissenyant les cartolines. Les presentacions en general van sortir molt bé i vam treure bones notes. Al final de tot, vam quedar molt orgullosos en veure tots els treballs junts exposats al *hall* de l'institut.

TAPSD: primer curs al Centre Joan Riu i segon curs a l'Escola d'Educació Especial Font de l'Abella

El passat 4 de febrer, els alumnes de TAPSD van fer una sortida per visitar dos centres que atenen a persones dependents.

Els alumnes de primer, van anar a l'Escola d'Educació Especial Joan Riu, a Sant Gregori, que atén infants, adolescents i adults amb discapacitat intel·lectual associada a un o més trastorns de diversos tipus i etiologia: motrius, sensorials, de salut o conductuals.

Joan Riu i l'INS de Santa Coloma han establert convenis col·laboratius, per tal d'acollir, el primer, la FCT (Formació en Centres de Treball) d'alguns alumnes de TAPSD de l'Institut, si així es creu convenient.

A Sant Gregori, els alumnes de primer, una vegada introduït el funcionament global del centre i quines funcions fa, van visitar diverses instal·lacions: residència, tallers o zones d'estimulació. En línies generals, tot i tractar-se d'una sortida que pot resultar dura, en van poder extreure aprenentatges i algunes reflexions.

Els alumnes de segon, van visitar l'Escola d'Educació Especial Font de l'Abella, a Girona. Després d'una explicació a la dinàmica del centre, que sempre busca la màxima autonomia dels seus usuaris, van visitar-ne les instal·lacions, i sobretot van focalitzar la visita en els sistemes de suport a la comunicació, ja que alguns dels nens i nenes del centre tenen dificultats per comunicar-se oralment. Com a curiositat, i ja que la sortida va ser un divendres, diversos grups d'alumnes no es trobaven al centre ja que és un dia que aprofiten per sortir a la ciutat i aprendre a desenvolupar-s'hi: utilitzar l'autobús, realitzar algunes compres, buscar alguna informació concreta o d'altres activitats similars.

Alumnes de 2n TAPSD a l'entrada del recinte de Font de l'Abella

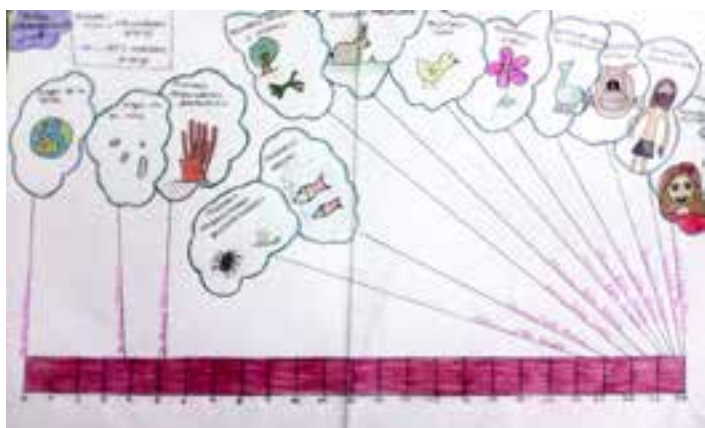
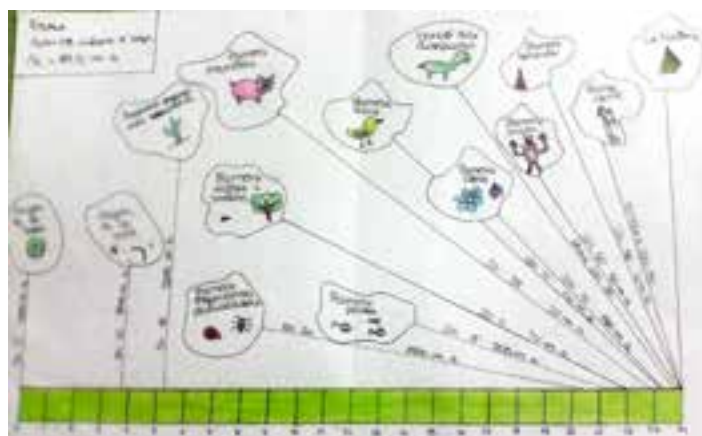
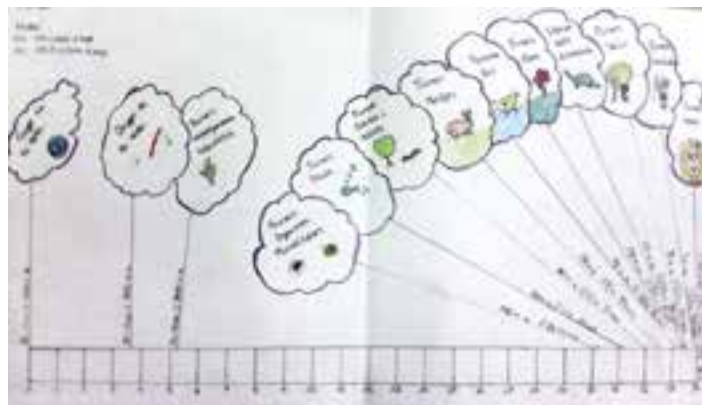
Activitats del centre

Eixos cronològics

■ Carne Llibre

Com quedaria un esquema on poguéssim concentrar tots els esdeveniments més importants que han tingut lloc en la Biologia?

Això és el que hem fet els alumnes de 1r ESO a les classes d'experimentals: hem realitzat un eix cronològic on ho hem concentrat en un dia, on el moment 0h0min correspon a l'origen de la Terra i l'aparició de l'home es produeix el moment 23h 59min 59s i 80cs

Nos souvenirs d'enfance

Les élèves de la 1e BAC ont travaillé pendant ce deuxième trimestre le passé, notamment l'imparfait.

C'est pour cela qu'on a confectionné une affiche d'un de leurs meilleurs souvenirs d'enfance et on a ajouté aussi les souvenirs qu'ils avaient de la télé, de la musique, des jeux, de l'école et des fêtes à l'âge de six ans.

Cuina i cuiners

■ Guillem Agell

Bacallà al pil pil

Ingredients per 4 persones

- 0'4 kg de bacallà
- 0'2 l d'oli d'oliva
- 0'02 kg d'all's
- 0'05 kg de cirereta

Observacions:

- Es pot fer una guarnició amb patates confitades i alls tendres, etc.
- Temps de cocció: 15 minuts
- Temps total d'elaboració: 30 minuts

Elaboració

1. Preparar la mise en place.
2. En una cassola baixa al foc lent amb l'oli calent fregiu els alls i la cirereta. Un cop daurats ho retireu del foc, reserveu els alls i la cirereta i deixeu temperar l'oli
3. Un cop tingueu la cassola amb l'oli a temperatura ambiental introduïu els trossos de bacallà amb la pell a dalt i poseu-ho sobre el foc molt lent i deixeu que faci uns lleugers i suaus borbolls, fins que surti tota la gelatina.
4. Deixeu uniformar la temperatura i remeneu la cassola sacsejant fins a lligar la salsa o bé traieu el bacallà i fora del foc lligueu la salsa removent amb un colador o batedor o fins i tot amb un "thermomix" o got americà.
5. Ajunteu la salsa al bacallà, poseu-hi per sobre els alls i la cirereta i esquitxeu-ho tot amb julivert trinxat.

Acabat i/o presentació:

- Col·locar en plat i decorar amb l'all i la cirereta.

Variacions:

- En alguns casos es fa la salsa pil-pil a part i es cou submergint el peix dins d'aquesta salsa.

Llenguado a la meunière

Ingredients

- 5 llenguados
- 0'05 kg de farina
- 0'08 kg de mantega
- 1 llimona
- Sal i pebre
- Julivert picat
- 0'02 kg de tàperes

Guarnició:

- 2 patates
- 3 pastanagues
- 1 carbassó

Tècniques de preparació

1. Preparar la guarnició
2. Fregir els llenguados
3. Fer mantega *noisette*

Tècniques d'elaboració

1. *Mise en place.*
2. Tallar la guarnició a l'anglesa (trossos irregulars o fent un tornejat bàsic) i bullir o fer al vapor.
3. Netejar els llenguados sense pell.
4. Enfarinar lleugerament els llenguados.
5. Fregir en mantega els llenguados.
6. Treure els llenguados.
7. Deixar la mantega *noisette*.
8. Posar un raig de suc de llimona.
9. Posar la mantega pel damunt del llenguado
10. Decorar amb julivert picat.
11. Fregir suaument les tàperes amb una nou de mantega.
12. Guarnir amb les patates, pastanaga i carbassó a l'anglesa i les tàperes.

Acabat i/o presentació

- Es pot servir desespinat o sencer amb la guarnició

Cuina i cuiners

Bunyols de Quaresma

Ingredients

1 Kg de farina	0'050 kg de llard de porc
0'1 kg de sucre	0'025 kg de llevat de parís
4 ous	0'0'25 kg d'anís
Matafaluga	0'025 kg de moscatell
Coriandre	0'025 kg de suc de taronja
Sal	Ratlладura de llimona
0'250 kg de llet sencera	Oli de gira-sol (per fregir)

Preparació

1. Barrejar tot els ingredients en un mateix bol i anar amassant, un cop tot ben amassat, s'agafa la massa sencera i es deixa fermentar (deixar reposa la massa unes 12 hores tapada amb un llençol o drap).

2. Un cop la massa ha reposat les hores necessàries ja podem començar a fer els bunyols. Això ja dependria de cada persona fer-ho a la seva

manera, però la típica vindria a ser, fer una bola petita amb la massa i estirar-la formant un forat petit al centre del bunyol. Repeteixo que cadascú a casa seu hi pot fer la forma que vulgui.

3. A continuació en una paella amb l'oli ben calent per fregir, fregim els bunyols.

4. Finalment, just quan traiem els bunyols fregits, seria bo afegir-hi una miqueta d'anís o moscatell. Tant el licor, com la quantitat que es posa és al gust del consumidor, per tant, que cadascú es posi el que li vingui de gust.

Fotos de denúncia

■ Adrià Expòsit

Els aeroports sempre han sigut uns dels grans protagonistes dels escàndols de corrupció i malbaratament de diners de la crisi que estem patint, vaja, els protagonistes de la premsa rosa política. Els espectadors de "Las mañanas de la cuatro" sempre impacients per trobar un nou aeroport fantasma. Gairebé m'atreveixo a assegurar que els famosos casos d'aeroports com els de l'Aeroport de Castelló que va costar 150 milions d'euros o el de Ciudad Real que en va costar 1.000 van ser provocats perquè els fans d'en coleta morada estiguessin entretinguts.

L'any 2006 Aena va aprovar la licitació de les obres de construcció d'un nou aparcament de vehicles i d'un bloc tècnic per valor de 36 milions d'euros, amb un termini d'execució de 32 mesos. L'aparcament, de sis plantes, tindria una superfície de 93.300 m², una capacitat per a 3.446 vehicles i estaria situat a l'espai que ocupa l'aparcament públic actual. Flipa tulipa no? S'hi podria col·locar la població de Vilobí d'Onyar 5 vegades i encara tindrien lloc per emportar-se les vaques, que tant els agraden.

L'any 2009, quan es van acabar els primers edificis dels aparcaments, la xifra de passatgers després d'un any esplendorós amb uns 5 milions de passatgers va caure un 4,1% i un 61% en mercaderies, el 2010 va tornar a caure 5 punts i al 2011 quan es van acabar d'inaugurar tots els aparcaments el nombre de passatgers va caure 2 milions arribant aquest 2015 amb tan sols un milió i mig de passatgers, una caiguda d'un 80% gairebé respecte l'any 2009. El resultat obtingut gràcies a la inversió de 36 milions d'euros en llenguatge formal i econòmic la qualificaríem com a: magnífica inversió, és a dir, una cagada.

Així que, com a resultat d'aquesta magnífica inversió, tindríem uns aparcaments amb un alt cost de manteniment totalment

buits i a més a més privats. En resum, hem passat de tenir dret a un aparcament gratuït a tenir l'obligació de pagar la construcció i el manteniment d'un aparcament en el qual, quan hi vulguem aparcar, haurem de pagar per acabar-ho d'adobar.

Veient aquestes dades podem arribar a la conclusió que han estat totalment inútils i més avui en dia que es troben tancats pel car manteniment. Trenta-sis milions d'euros s'han deixat d'invertir en el poble i en la gent més necessitada. Dubto que hagin replantejat la possibilitat d'utilitzar-ho com a vivendes socials. Aquests ignorants que han signat hipoteques mortíferes tampoc es mereixen gaire més no?

Però no ens enganyem, això és tan sols una engruna del pa que el govern ven al poble i seguidament el roba sense que el poble l'hagi pogut tastar. Així que no els donem la raó quan ens diuen ignorants i aquest 20 de desembre aprofitem les paperetes per encendre una foguera que en Tomàs Molina ha dit que farà fred.

Entreteniments

■ Arnau Restudis

ELEMENTAL (O NO?)

La pluja havia començat sobtadament. Qualsevol que hagués estat caminant pel carrer, fins i tot la persona més previsora, s'hagués sorprès per aquella inesperada aigua caiguda del cel que, tot i que no ho fes amb gran intensitat, deixava molla tota la fisonomia urbana. Encara rai que jo, en aquell moment, ja em trobava dins l'establiment, una cafeteria, on havia quedat amb un vell company de professió, que s'havia jubilat feia un parell de mesos, per comentar alguns casos que ens havíem trobat a llarg dels anys.

1. Un d'aquests casos es produí prop d'aquí. Un home havia mort al mig del carrer a causa d'un tret a l'estómac. Alguns dels transeünts que havien estat testimonis de l'acte van explicar que havien vist un home amb els cabells llargs i platejats fugint de l'escena. La policia, al cap d'un parell de dies, va detenir a un sospitós anomenat John que reunia aquestes característiques. L'home, que assegurava no haver fet res, va explicar la seva versió dels fets:

-Estava caminant pel carrer quan vaig veure un home que estava passejant. De sobte, algú se li va apropar per darrere i li va disparar. Com que estava espantat vaig córrer ràpidament cap a casa meva.

Els agents, finalment, li van demanar una descripció del veritable culpable i ell els digué que es tractava d'un home alt amb els cabells curts i foscos. Llavors, un dels policies va descobrir tot el que havia passat i va acusar el senyor John de mentider. **Per què?**

2. Al cap d'un moment, ens dugueren el que havíem demanat: un te gelat i una birra. Això em va fer recordar un cas que havia ocorregut un estiu de fa tres anys. Dues amigues havien quedat en un restaurant per dinar i per beure van demanar te gelat. Com que aquell dia feia molta calor, una de les dues dones, que tenia molta set, es va veure la beguda en un temps rècord mentre que l'altra ho va fer més pausadament. Aquesta darrera, al cap d'un moment, va caure desplomada mentre que a l'altra no li va passar res. A més a més, la policia va descobrir que ambdues begudes estaven enverinades. **Com s'ho va fer l'altra amiga per sobreviure?**

3. Minuts després, quan la pluja va començar a caure intensament, vam comentar un dels crims més destacats dels últims anys. Un bon matí d'un diumenge, l'excalde de la ciutat va ser trobat assassinat a la seva estança. En arribar la policia va interrogar la seva dona, qui havia trobat el cos i els havia avisat, i tots els treballadors de la casa. Ella va dir que en el moment del crim estava dormint, el majordom va respondre que es trobava arreglant uns mobles al soterrani, el jardiner digué que estava regant el jardí de darrere la casa, la criada va dir que estava revisant el correu i el cuiner afirmà que estava a la cuina preparant l'esmorzar del senyor. Amb només aquesta informació la policia fou capaç de detenir l'assassí. **Com ho van saber?**

Entreteniments

Sudoku

Nivell: Mitjà

		2			6			
	3		1		2	9	5	
						7		
				4				
		3						
	5	6			9		2	
3	6	5			1	2		
	9		5			1		4
			7				6	

Nivell: Difícil

	5		9		3		4	2
6								5
					8			
2					5	7	6	
	6			4			9	
				8				
							2	
		4	5		6		3	7
3		7		2				

SOLUCIONS:

1. El senyor John menteix. Si el culpable hagués vingut per darrere, com podria haver disparat a l'estómac de la víctima?
2. El verí es trobava al gel de la beguda. Com que l'assassina se la va beure ràpidament el gel no va tenir temps de desfer-se i, per tant, el verí no es va escampar tal com havia passat amb la de la seva amiga.
3. La criada va mentir ja que al diumenge no es reparteix el correu.

Elemental (o no?)

7	5	1	9	6	3	8	4	2
6	3	8	2	7	4	9	1	5
9	4	2	1	5	8	6	7	3
2	8	9	3	1	5	7	6	4
1	6	5	7	4	2	3	9	8
4	7	3	6	8	9	2	5	1
5	1	6	8	3	7	4	2	9
8	2	4	5	9	6	1	3	7
3	9	7	4	2	1	5	8	6

Nivell: Difícil

5	8	2	9	7	6	3	4	1
7	3	4	1	8	2	9	5	6
6	1	9	3	5	4	7	8	2
9	7	8	2	4	5	6	1	3
4	2	3	6	1	7	8	9	5
1	5	6	8	3	9	4	2	7
3	6	5	4	9	1	2	7	8
2	9	7	5	6	8	1	3	4
8	4	1	7	2	3	5	6	9

Nivell: Mitjà

Sudoku

LA TRAÏCIÓ QUE LA RENARD VA FER AL REI

L'elefant com a veure el rei, la Renard ja que no corregeix de la veu ferretant

Entre l'elefant i la Renard ja que no corregeix de la veu ferretant

L'elefant argumenta que la veu i el gall poder difondre els seus deus al capdavant

La Renard a l'elefant continua veient veure més coselles, la dia el rei veient

L'elefant de la queia desconfia, ja que d'ella no se'n fa

El pobre elefant innocentment, en veu el retorcet innocentment

El pobre innocent ja conegut, saporia com mata al rei veient

D'algun costat veu el comportament veient sapia ferre part de la veu innocentment

Des d'altre de l'elefant es veu adonar i per això al rei veu ferretant veu

Com mata al moment de l'elefant i aquest veu més fort i més gran

L'artícia és més important que la força en un bon moment

L'elefant no vol caure en la ingenuïtat ni en el poder, ni en l'avarícia

La Renard es veu adonar d'immortal que l'elefant estava espantat

La gran bestia el cessa acceptaria i la Renard mata el rei innocentment

L'elefant veu prometre organyut bon i ferretant a veu de felicitat

Del llibre de les besties, conte contat, la fada veu caure a veu de felicitat